

Organitzacions i Premsa Tècniques de Catalunya

L'AGREMIACIÓ DE CAFÈS, TAVERNES I SIMILARS DE BARCELONA I "LA VID CATALANA"

L'Agremiació de Cafès, Tavernes i Similars de Barcelona, és l'entitat obligada a què han de pertànyer tots els industrials de la capital, inexcusablement.

Sense tenir cap caràcter oficial, aquesta Associació ha sabut imposar-se de tal manera, pels beneficis que concedeix als seus agremiats, que pot dir-se que ben bé un noranta per cent dels industrials d'aquella mena establerts a Barcelona, figuren en els seus rengles, fent fa molts d'ells bastants anys que hi estan inscrits.

En més d'un quart de segle que porta de vida l'Agremiació, ultra el desvetllament de l'esperit corporatiu dintre la classe, fent dels seus socis veritables companys, ha sabut ésser l'entitat capdavantera en la defensa dels seus interessos, i no sols dels industrials agrupats en el seu sí, sino àdhuc, de la indústria en general, ja que l'Agremiació de cafès ha figurat sempre al davant de tota lluita gremial de les què s'han promogut a la nostra terra.

Potser la seva pujança hagi estat deguda als dirigents que ha tingut aquesta entitat, esperits batalladors, que no s'han acontentat en crear a Barcelona diversos organismes al servei dels seus associats, sino que per la defensa dels interessos dels mateixos, han recorregut quan ha calgut a diversos indrets d'Espanya, pactant unions, buscant un contacte de colzes per a fer un front únic de defensa mútua i arribant fins a fer organitzacions més estables com la Confederació Gremial Espanyola i la Confederació Gremial Catalana, qual caràcter de permanència ha servit per a mantenir sempre i amb fermesa els principis que motivaren la seva creació.

Fa vint-i-sis anys que l'Aggrupació de Cafès, Tavernes i Similars de Barcelona, té una publicació, «La Vid Catalana», que és el fidel reflexe del què és aquella entitat

Redactada sense pretensions en l'esmentada revista, que surt a la llum pública cada mes, es

recullen totes les suggerències, s'informa sobre tot l'interessant, s'instrueix sobre tot l'útil, en forma podriem dir-ho així d'anar per cada, i sense altre propòsit que fer una publicació a l'abast de tothom, defugint tecnicismes, ni tractar de temes que potser no estarien a l'abast de tots els seus llegidors.

Aquesta publicació, que ens recorda la gent entusiasta dels cors d'en Clavé, després d'un article ressenyant un acte gremial, on el President de la Confederació Gremial Catalana, senyor Amigó Ferreras, invita a determinada agrupació a sumar-s'hi, fent ressaltar l'esterilitat de l'aïllament, publica una poesia frívola, lleugera, o un conte, degut potser a la ploma més voluntariosa i entusiasta que altra cosa, d'un associat, o la notícia de què l'esposa de un dels socis ha tingut un fill.

Es l'entitat plasmada en el paper, que es manifesta en La Vid, és la conversa que sostenen els industrials de cafès i bars quan es reuneixen per qualsevol causa, és la vida mateixa seva que paral·lelament va recollint la publicació, no essent més que una facilitat per aquella relació mensual que a voltes no celebren els afiliats a l'Agremiació i que segueixen al dia des de darrera el taulell i al peu del mostrador.

La col·lecció de La Vid Catalana és l'explicació de vint-i-sis anys de lluita i d'activitat dels industrials cafeters i taverners barcelonins per mantenir un lloc en la lluita comercial nacional o per a conquerir-hi noves posicions, i reflexe els optimismes i les decepcions d'una classe davant de realitats que s'imposen.

Publicacions d'aquesta mena van desaparèixer de l'horitzó gremial de la nostra terra, l'activitat moderna porta que en revistes de classe es prescindeix del superficial per a fixar-se solament en el tècnic de les qüestions.

La Vid Catalana no desapareixerà, però, perquè és el portaveu que més encaixa amb la manera d'ésser dels industrials quals interessos defensa.